

HERÄTTÄJÄ-YHDISTYS
PL 21, 62101 LAPUA
Puh. (06) 433 5700
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

HERÄTTÄJÄJUHLAT
Kauhava 2.–4.7.2021

Lauantai 3.7.2021
iltaseurat klo 18.30
Esa Lilja

Eräänä maaliskuisena sunnuntaina, hieman kello kahdeksan jälkeen illalla, sairaalasta tuli soitto. Sukulaiselle, jonka vointi oli jo pitkään heikentynyt, oli illan mittaan noussut korkea kuume. Vaikka kello oli jo paljon, päätimme vaimoni kanssa lähteä sairaalaan saman tien.

Perillä ymmärsimme, että aika oli käymässä vähiin. Potilaan hengitys oli ohutta ja elämän voima oli kaikkoamassa nopeasti.

Tuona iltana näin ensimmäisen kerran, kuinka ihminen kuolee.

Kokemusta on vaikea kuvailla. Se oli samaan aikaan sekä järkyttävää että luonnollista — odottamatonta ja odotettua — syvää surua ja lohdullista ajatusta siitä, etteivät kipu ja kärsimys jatkuisi enää pidempään.

Potilas, joka keväällä kohtasi matkansa pään, oli vaimoni isä, siis minun appiukkonni. Hän oli seitsemänkymppinen eteläsavolainen kirvesmies.

Kuudentoista vuoden aikana olin oppinut tuntemaan appiukkonni tarmokkaana ongelmanratkaisijana. Sellaista rakennus-, korjaus- tai asennustyötä ei ollut olemassakaan, josta hän ei uskonut suoriutuvansa.

Kun appiukkonni kaltainen mies kuolee suomalaisella maaseudulla, alkaa läheisten surutyöhön nopeasti sekoittua myös hyvin toisenlaisia kysymyksiä. Ne ovat arkisia ja käytännöllisiä, mutta kuitenkin elintärkeitä: miten kaikki se, mikä mahdollistaa nykyihmisen mukavan elämän, oikeastaan edes toimii?

Monta kertaa kevään aikana me omaiset huomasimme olevamme jonkinlaisessa pulassa. Eräänä aamuna anoppilan vanha lämmityskattila ei enää suostunutkaan lämpenemään.

Ja kun vesipumppu vuorostaan oikutteli, yritin muistella, millaisia ohjeita olin saanut juuri tämän vian korjaamiseksi.

Kun ukkosmyrsky vei kylältä sähköt, mietin sähköaggregaattia, joka nyt lojui tallissa ilman käyttäjää.

HERÄTTÄJÄ-YHDISTYS
PL 21, 62101 LAPUA
Puh. (06) 433 5700
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

HERÄTTÄJÄJUHLAT
Kauhava 2.–4.7.2021

Ongelma kerrallaan tuli näkyväksi kaikki se työ, jonka yksi ihminen oli eleettömästi hoitanut ja jonka neuvoihin oli saattanut luottaa.

Pari vuotta sitten historioitsija Rutger Bregmanilta ilmestyi kirja nimeltä *Hyvän historia*.

Bregman on koonnut satoja sivuja todisteita pääväitteelleen, joka on lohdullinen mutta joka usein arjessa unohtuu. Väite kuuluu seuraavasti:

Me ihmiset olemme kuin olemmekin kunnollisia.

Ihmisen elämä saattaa olla vaikeuksien ja kärsimyksenkin sävyttämää, mutta kanssaihmisemme ovat enimmäkseen hyviä. He ovat luotettavia ja tahtovat meille hyviä asioita. Ja mikä tärkeintä: kriisi- ja poikkeusoloissa hyvä puoli meissä vain korostuu.

Törmäsin keväällä omassa arjessani joukkoon ihmisiä, jotka tekivät Bregmanin väitteestä totta. He olivat appiukkonit kaltaisia vähäeleisiä kylänmiehiä, jotka vastasivat puhelimeen, ajoivat pihaan ja tekivät sitten jotakin, jonka ansiosta asiat alkoivat taas toimia. Bregmanin ajatusta lainaten he olivat eräänlaisia hyvän historian arkisia rakennusmiehiä.

Ensimmäinen miehistä korjasi viilentyneen lämmityskattilan.

Toinen toi pihaan kuormallisen puita.

Kolmas aurasi lumisen tien.

Neljäs korjasi vanhan savupiipun.

Viides esimerkki istuu ehkä huonosti näin seurapuheeseen, mutta kerron sen silti, koska se on esimerkeistä tärkein.

Tällä kertaa ongelma liittyi pihan likakaivoihin. Keväällä nimittäin huomasimme — näkö- ja hajuaistehin turvautuen — että pihan likakaivot olivat piri-pinnassa.

Mitä niille pitäisi tehdä?

Miten juuri tämä jätevesijärjestelmä ylipäättään toimii?

Ja miten asia oli tähän saakka mahdettu hoitaa?

Vaimoni tarttui jälleen puhelimeen ja sai langan päähän paikallisen loka-auton kuljettajan, jonka nimi oli Pertti.

HERÄTTÄJÄ-YHDISTYS
PL 21, 62101 LAPUA
Puh. (06) 433 5700
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

HERÄTTÄJÄJUHLAT
Kauhava 2.–4.7.2021

Pertin vastaus tuli nopeasti, hyväntuulisella eteläsavolaisella murteella. Hän lausui ystävällisimmät sanat, jotka pitkän pandemiakevään aikana kuulin:

”Ei oo mittää hättää. Se on sakokaevo, sen kuuluuki olla täynnä.
Ihan rauhassa voitte elellä, minä käyn ne sitten hoitamassa.”

Ajattelin, ettei suurempia lohdun sanoja voi toiselle ihmiselle sanoa:

Ei mitään hätää. Olkaa aivan rauhassa. Minä autan kyllä.

Olen kertonut teille näistä arkisista tapahtumista, koska ne ovat pyörineet ajatuksissani pitkin kevättä. Ja ne palasivat mieleeni, kun tutkiskelin näiden herättäjäjuhlien tunnuslausetta. Sehän on yksinkertainen, kaunis pyyntö:

Siipeis suojaan kätke.

Kolmessa sanassa tiivistyy jotakin oleellista siitä nöyrästä ja toiveikkaasta asenteesta, joka omasta mielestäni on herännäisyyden ydintä. Harva kai meistä elämänsä paineissa kaipaa jyrkkiä elämänohjeita tai ulossulkevaa, korskeaa tuomiota, vaan niiden sijaan etsimme suojaa ja neuvoa, tukea ja rauhaa.

Mutta ajattelen myös, että pyynnön, toivon ja odotuksen lisäksi tarvitsemme toimintaa. Arkisia tekoja, tässä ja nyt.

Maaailma ei tule koskaan valmiiksi. Eivätkä pulmat ja vaikeudet katoa ihmisen elämästä minnekään.

Mutta voimme itse vaikuttaa siihen, onko Rutger Bregmanin ajatus ihmiskunnan hyvydestä enemmän totta kuin tarua. Hyvän historia vaatii tekijänsä tänään ja uudestaan huomenna. Sen rakennusmiehiä ja -naisia olemme sinä ja minä.

Joskus on sanottu, että herännäisyys toimii niin, että rima on matalalla, katto korkealla, ovet auki ja penkin päässä tilaa. Samat periaatteet soveltuvat kaikille, jotka haluavat rakentaa hyvän historiaa.

Alkuun pääsee, kun lausuu kanssaihmiselle Pertin viisaat sanat:

Ei ole mitään hätää.
Ole aivan rauhassa.
Minä autan kyllä.